

40

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW KOMUNIKACJI I GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 1 lutego 1965 r.

w sprawie krajowego transportu drogowego.

Na podstawie art. 1 ust. 3, art. 3 ust. 3 i ust. 4 pkt 1, art. 7 ust. 1, art. 8 ust. 4, art. 9 ust. 3 i art. 10 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o transporcie drogowym i spedycji krajowej (Dz. U. Nr 53, poz. 297) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. Rozporządzenie ustala zasady i warunki prowadzenia krajowego transportu drogowego, określonego przepisami ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o transporcie drogo-

wym i spedycji krajowej (Dz. U. Nr 53, poz. 297), zwanej dalej w skróceniu „ustawą”.

§ 2. Prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) koordynują na swoim terenie wykonanie przepisów rozporządzenia.

§ 3. Przepisom ustawy poddaje się również przewóz wykonywany ciężarowymi pojazdami samochodowymi poza drogami publicznymi całkowicie lub częściowo na wydzielonych terenach:

- 1) prowadzonych robót budowlanych, inżynierskich, ziemnych lub melioracyjnych,

2) odkrywkowej eksploatacji złóż kopalin,
3) zakładów produkcyjnych,
jeżeli pojazdy używane do tego przewozu są dopuszczone do ruchu na drogach publicznych.

§ 4. 1. Nie podlega przepisom ustawy przewóz zwłok wykonywany pojazdami przeznaczonymi do tego celu.

2. Wyląca się spod przepisów ustawy przewóz wykonywany:

- 1) ciągnikami rolniczymi uspołecznionych gospodarstw rolnych, państwowych ośrodków maszynowych i społeczno-gospodarczych organizacji rolniczych — produktów rolnych, środków produkcji rolnej oraz wszelkich innych ładunków na rzecz gospodarki rolnej;
- 2) ciągnikami rolniczymi rolników — dla własnych potrzeb;
- 3) pojazdami samochodowymi przystosowanymi na stałe do przewozu psów, padliny i nieczystości.

3. Stosownie do art. 6 ustawy przepisów rozporządzenia nie stosuje się do:

- 1) przewozu osób i ładunków dla własnych potrzeb pojazdami drogowymi należącymi do przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych w Polsce, szefów i personelu cudzoziemskiego tych przedstawicielstw i urzędów, a także innych instytucji i osób korzystających z immunitetów i przywilejów dyplomatycznych na mocy ustaw, umów i powszechnie uznanych zwyczajów międzynarodowych;
- 2) przewozu osób i ładunków dla własnych potrzeb pojazdami drogowymi Sił Zbrojnych oraz jednostek podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych, z wyjątkiem przedsiębiorstw, Komendy Głównej Straży Pożarnej, Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii oraz podległych im jednostek;
- 3) przewozu osób i ładunków dla własnych potrzeb pojazdami drogowymi jednostek więziennictwa, zakładów poprawczych i schronisk dla nieletnich, podległych Ministrowi Sprawiedliwości;
- 4) przewozu chorych osób i personelu służby zdrowia pojazdami samochodowymi pogotowia ratunkowego i innymi samochodami służby zdrowia;
- 5) przewozu personelu służby weterynaryjnej oraz przewozu chorych zwierząt i urządzeń do przeprowadzania mechanicznego odkazania specjalnie do tego celu przeznaczonymi pojazdami samochodowymi;
- 6) przewozu pojazdami drogowymi przesyłek pocztowych i czasopism;
- 7) wywozu drewna i płodów runa leśnego z lasów państwowych pojazdami drogowymi zarządów tych lasów;
- 8) przewozu osób i ładunków w obrocie gospodarczym dla własnych potrzeb, własnymi pojazdami drogowymi poszczególnych uspołecznionych gospodarstw rolnych i leśnych oraz zakładów przerobu surowca drzewnego;
- 9) przewozu pojazdami drogowymi wykonywanego w zakresie gospodarczej pomocy sąsiedzkiej na wsi;
- 10) niezarobkowego przewozu osób i bagażu samochodami osobowymi, motocyklami, motorowerami oraz osób, bagażu i ładunków pojazdami zaprzęgowymi (konnymi) stanowiącymi własność osobistą oraz należącymi do organizacji politycznych.

§ 5. Samochodami specjalnymi w rozumieniu art. 3 ust. 2 ustawy są pojazdy samochodowe, które:

- 1) stanowią jedynie ruchome urządzenia, np. dźwigi samochodowe, pompy, sprężarki, samochody pożarnicze, zamiatarki, pługi odśnieżne, urządzenia wiertnicze;
- 2) stanowią objazdowe punkty usługowe, np. kina, ambulatoria, laboratoria, sklepy, bary, wzorcownie, warsztaty ruchome, pogotowia techniczne;

3) są przeznaczone do innych celów niż przewóz, który stanowi tylko część spełnianego jednocześnie przez nie zadania głównego, np. samochody gaśnicze, piaskarki, polewarko-zmywarki;

4) są wyposażone w odpowiednie stałe urządzenia i spełniają funkcje pomieszczeń biurowych, mieszkalnych lub przeznaczone są do prowadzenia operatywnej działalności, np. radiostacje, wozy transmisyjne, filmowe operatorskie itp.

§ 6. 1. Samochody osobowe i bagażowe przeznaczone do publicznego transportu drogowego na obszarze miast i uzdrowisk liczących powyżej 20.000 mieszkańców powinny być zaopatrzone w taksomierze.

2. Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Komunalnej może rozciągnąć przepisy ust. 1 także na inne miejscowości niż wymienione w tym ustępie.

Rozdział 2.

Zakres i warunki prowadzenia zarobkowego transportu samochodowego jako działalności podstawowej przez państwowe przedsiębiorstwa transportowe.

§ 7. 1. Prowadzenie zarobkowego transportu samochodowego jako działalności podstawowej przez państwowe przedsiębiorstwa transportu drogowego, zwane w dalszym ciągu „przedsiębiorstwami transportowymi”, nie wymaga zezwolenia.

2. W ramach swej działalności podstawowej przedsiębiorstwa transportowe mogą prowadzić:

- 1) publiczny transport ogólny — obejmujący wszelkie przewozy osób i ładunków, z wyjątkiem przewozu wykonywanego przez transport specjalizowany (pkt 2);
- 2) publiczny transport specjalizowany — obejmujący określone rodzaje przewozu wymagającego odpowiednio dostosowanego taboru i urządzeń pomocniczych;
- 3) branżowy transport ogólny, przeznaczony do obsługi występujących w dużym nasileniu w określonej miejscowości (rejonie) jednorodnych potrzeb przewozowych jednostek określonej branży gospodarczej bez względu na ich przynależność resortową, a obejmujący przewóz osób i ładunków, z wyjątkiem przewozu wykonywanego przez branżowy transport specjalizowany (pkt 4);
- 4) branżowy transport specjalizowany — obejmujący określone rodzaje przewozu wymagającego odpowiednio dostosowanego taboru i urządzeń pomocniczych, z którego usług mogą korzystać tylko jednostki określonej branży gospodarczej bez względu na ich przynależność resortową.

3. Transport ogólny i specjalizowany może być prowadzony łącznie przez jedno przedsiębiorstwo.

§ 8. Przedsiębiorstwo transportowe, którego przedmiotem działania jest branżowy transport ogólny, może prowadzić:

- 1) transport ładunków w zakresie potrzeb obsługiwanej branży;
- 2) transport osób w zakresie:
 - a) przewozu pracowniczego, związanego z dojazdem do pracy i z pracy pracowników określonej branży,
 - b) przewozu nieregularnego, organizowanego w ramach akcji socjalnych na rzecz osób wymienionych pod lit. a) oraz ich rodzin,
 - c) przewozu indywidualnego w formie najmu samochodów osobowych na rzecz jednostek określonej branży gospodarczej.

§ 9. Przedsiębiorstwo transportowe prowadzące branżowy transport specjalizowany może dokonywać:

- 1) przewozu artykułów żywnościowych i innych artykułów wymagających zastosowania izotermicznych pojazdów samochodowych (lodownie, chłodnie);
- 2) przewozu ryb w basenach;
- 3) przewozu zwierząt żywych;
- 4) przewozu ładunków płynnych w cysternach;
- 5) przewozu materiałów sproszkowanych lub sypkich w specjalnych pojemnikach;
- 6) przewozu ładunków wyjątkowo ciężkich lub przekraczających dopuszczalne wymiary;
- 7) przewozu mebli;
- 8) innych przewozów wymagających taboru o nadwoziach specjalizowanych.

§ 10. Przedsiębiorstwo transportowe jest obowiązane:

- 1) uczestniczyć w porozumieniu branżowym transportu samochodowego;
- 2) przestrzegać regulaminu zarobkowego przewozu i taryf, odpowiednio do rodzaju prowadzonego transportu;
- 3) stosować dokumenty eksploatacyjne i przewozowe, przewidziane obowiązującymi przepisami.

§ 11. 1. Przepisy §§ 7—10 nie mają zastosowania do prowadzonego przez komunalne przedsiębiorstwa (zakłady) komunikacyjne (transportowe) na obszarze miast i osiedli:

- 1) transportu osób i bagażu taksówkami i dorożkami samochodowymi;
- 2) transportu osób i bagażu autobusami;
- 3) ciężarowego branżowego transportu specjalizowanego gospodarki komunalnej.

2. Zakres i warunki prowadzenia transportu wymienionego w ust. 1 określają odrębne przepisy.

Rozdział 3.

Zakres i warunki prowadzenia zarobkowego transportu drogowego jako działalności podstawowej przez jednostki spółdzielcze i osoby fizyczne.

§ 12. 1. Szczegółowy zakres i warunki prowadzenia zarobkowego transportu drogowego jako działalności podstawowej przez jednostki spółdzielcze i osoby fizyczne określa zezwolenie.

2. Zezwolenie może być udzielone na prowadzenie:

- 1) publicznego transportu drogowego osób w zakresie:
 - a) komunikacji autobusowej,
 - b) przewozu pracowniczego,
 - c) nieregularnego przewozu autobusami,
 - d) nieregularnego przewozu taksówkami i dorożkami samochodowymi,
 - e) nieregularnego przewozu dorożkami konnymi;
- 2) publicznego ciężarowego transportu drogowego w zakresie:
 - a) nieregularnego przewozu ładunków ciężarowymi pojazdami samochodowymi,
 - b) nieregularnego przewozu ładunków (bagażu) taksówkami i dorożkami samochodowymi,
 - c) nieregularnego przewozu ładunków pojazdami konnymi;
- 3) branżowego ciężarowego transportu samochodowego.

§ 13. Publiczny transport drogowy może być prowadzony przez:

- 1) spółdzielnie pracy transportowej lub transportowo-warsztatowej — w zakresie przewozów wymienionych w § 12 ust. 2 pkt 1 lit. a)—d) oraz pkt 2;

- 2) spółdzielnie pracy transportowo-przeładunkowej — w zakresie przewozów wymienionych w § 12 ust. 2 pkt 2 lit. a) i c);
- 3) osoby fizyczne — w zakresie przewozów wymienionych w § 12 ust. 2 pkt 1 lit. d) i e) oraz pkt 2.

§ 14. 1. Branżowy transport drogowy może być prowadzony przez:

- 1) spółdzielnie pracy transportowej lub transportowo-warsztatowej;
- 2) inne spółdzielcze przedsiębiorstwa transportowe.

2. Jednostki wymienione w ust. 1 mogą świadczyć usługi przewozowe tylko na rzecz tych jednostek, które określi zezwolenie.

§ 15. 1. Zasięg komunikacji autobusowej określa się przez ustalenie dróg przewozu (linii) i wyznaczenie przystanków krańcowych. Zasięg nieregularnego przewozu osób autobusami i taksówkami lub dorożkami samochodowymi obejmuje obszar całego Państwa.

2. Zasięg nieregularnego przewozu ładunków wykonywanego ciężarowymi pojazdami samochodowymi w transporcie publicznym przez spółdzielnię lub jej oddziały terenowe oraz zasięg nieregularnego przewozu ładunków (bagażu) taksówkami lub dorożkami samochodowymi może obejmować określone powiaty lub cały obszar województwa łącznie z obszarem miasta z niego wyłączonego oraz sąsiadujących z województwem powiatów.

3. Zasięg wykonywanego przez osoby fizyczne w transporcie publicznym nieregularnego przewozu:

- 1) osób dorożkami konnymi,
- 2) ładunków ciężarowymi pojazdami samochodowymi lub pojazdami konnymi

— nie powinien w zasadzie przekraczać obszaru powiatu łącznie z obszarem sąsiadującego z nim miasta stanowiącego powiat miejski, obszaru miasta stanowiącego powiat miejski łącznie z obszarem sąsiadującego z nim powiatu lub obszaru miasta wyłączonego z województwa. Zasięg przewozu wykonywanego przez osobę fizyczną ciężarowymi pojazdami samochodowymi (pkt 2) może obejmować obszar województwa i sąsiadujących z nim powiatów, zwłaszcza jeżeli siedziba osoby prowadzącej transport znajduje się w miejscowości innej niż miasto stanowiące powiat miejski lub miasto wyłączone z województwa.

4. Zasięg nieregularnego przewozu ładunków wykonywanego ciężarowymi pojazdami samochodowymi w transporcie branżowym określa się, biorąc za podstawę uzasadnione potrzeby gospodarcze jednostek, na których rzecz usługi przewozowe są świadczone; zasięg ten może obejmować obszar:

- 1) powiatu lub miasta stanowiącego powiat miejski;
- 2) miasta stanowiącego powiat miejski łącznie z sąsiadującym z nim powiatem (powiatami);
- 3) kilku powiatów leżących w granicach jednego województwa;
- 4) kilku miast stanowiących powiaty miejskie i leżących w granicach jednego województwa łącznie z sąsiadującym z nim powiatem (powiatami) lub bez tego powiatu;
- 5) województwa lub miasta wyłączonego z województwa;
- 6) miasta wyłączonego z województwa łącznie z obszarem województwa, z którego zostało wyłączone, lub łącznie z częścią tego województwa (jednym lub kilkoma powiatami);
- 7) kilku województw lub całego Państwa.

§ 16. 1. Zezwolenie na prowadzenie publicznego transportu drogowego może uzyskać:

- 1) spółdzielnia określona w § 13 pkt 1 i 2, jeżeli jest zrzeszona w branżowym związku spółdzielczości pracy transportowej;
- 2) osoba fizyczna:
 - a) która posiada znajomość języka polskiego,
 - b) której kwalifikacje zawodowe do prowadzenia transportu drogowego potwierdzi wojewódzka organizacja branżowa właściwa w zakresie transportu,
 - c) która posiada prawo jazdy (kartę woźnicy) uprawniające do prowadzenia odpowiedniego rodzaju pojazdu.

2. Udzielenie zezwolenia na prowadzenie publicznego transportu drogowego osobie fizycznej (ust. 1 pkt 2) uzależnione jest od uprzedniego złożenia przez nią w organie właściwym do udzielenia zezwolenia egzaminu ze znajomości:

- 1) regulaminu zarobkowego przewozu i taryfy — odpowiednio do rodzaju transportu, na którego prowadzenie zainteresowana osoba pragnie uzyskać zezwolenie;
- 2) przepisów porządkowych ogólnych i miejscowych, obowiązujących przy nieregularnym przewozie osób — jeżeli zezwolenie ma być wydane na prowadzenie transportu obejmującego takie przewozy;
- 3) topografii miejscowości znajdujących się na obszarze prowadzenia transportu.

3. Zezwolenia nie może uzyskać osoba fizyczna skazana prawomocnym wyrokiem sądowym za przestępstwo popełnione z chęci zysku, jeżeli od czasu odbycia przez nią kary pozbawienia wolności lub jej darowania nie upłynął okres 2 lat.

4. Przepis ust. 1 pkt 2 lit. b) nie ma zastosowania do rolników ubiegających się o zezwolenie na prowadzenie zarobkowego transportu drogowego pojazdami zaprzęgowymi na okres czasu wolny od pracy na roli.

5. Nie wymaga się zezwolenia na prowadzenie w okresie czasu wolnym od pracy na roli zarobkowego transportu drogowego pojazdami zaprzęgowymi przez rolników, jeżeli przewozy wykonywane są poza obszarami administracyjnymi miast wyłączonych z województw, miast stanowiących powiaty miejskie oraz miast i osiedli będących uzdrowiskami lub spoza tych obszarów na te obszary.

§ 17. Zezwolenie na prowadzenie branżowego transportu drogowego może uzyskać:

- 1) spółdzielnia określona w § 14 ust. 1 pkt 1, jeżeli jest zrzeszona w branżowym związku spółdzielczości pracy transportowej;
- 2) inne spółdzielcze przedsiębiorstwo transportowe.

§ 18. Osoba fizyczna może posiadać tylko jedno zezwolenie uprawniające do prowadzenia zarobkowego transportu drogowego.

§ 19. 1. Posiadacz zezwolenia na prowadzenie zarobkowego transportu drogowego jako działalności podstawowej obowiązany jest:

- 1) rozpocząć prowadzenie transportu w ciągu trzech miesięcy od dnia otrzymania zezwolenia;
- 2) jeżeli jest jednostką spółdzielczą prowadzącą transport branżowy — uczestniczyć w porozumieniu branżowym transportu samochodowego;
- 3) przestrzegać regulaminu zarobkowego przewozu i taryf odpowiednio do rodzaju transportu określonego w zezwoleniu oraz stosować dokumenty eksploatacyjne i przewozowe, przewidziane obowiązującymi przepisami;
- 4) wykonywać przewóz pojazdami wymienionymi w zezwoleniu;
- 5) w razie gdy transport prowadzony jest przy użyciu pojazdów samochodowych — zgłaszać organowi, który ze-

zwolenia udzielił, wszelkie zmiany w stanie posiadania pojazdów;

- 6) dostarczać na żądanie organu, który zezwolenia udzielił, wszystkich danych dotyczących prowadzonej działalności;
- 7) zawiadamiać organ, który zezwolenia udzielił, o każdej zmianie swego adresu (siedziby) oraz o takich zmianach, dotyczących placówek terenowych;
- 8) zawiadomić organ, który zezwolenia udzielił, o zamiarze zaniechania prowadzenia transportu co najmniej na jeden miesiąc przed dniem zaniechania, z wyjątkiem wypadku, gdy zaniechanie następuje z przyczyn niezależnych od posiadacza zezwolenia;
- 9) zwrócić zezwolenie organowi, który zezwolenia udzielił, w razie zaniechania prowadzenia transportu lub w razie cofnięcia zezwolenia.

2. Przerwy w prowadzeniu transportu z przyczyn niezależnych od posiadacza zezwolenia nie przekraczającej trzech miesięcy lub dłuższej, na którą organ udzielający zezwolenia wyraził zgodę, nie uważa się za zaniechanie prowadzenia transportu.

Rozdział 4.

Zakres i warunki prowadzenia zarobkowego transportu drogowego jako działalności ubocznej.

§ 20. 1. Szczegółowy zakres i warunki prowadzenia zarobkowego transportu drogowego jako działalności ubocznej w stosunku do nietransportowej działalności podstawowej danej jednostki określa zezwolenie.

2. Zezwolenia udziela się w zakresie potrzeb przewozowych, nie zaspokojonych w pełni na określonym obszarze przez państwowe przedsiębiorstwa transportowe.

§ 21. Zezwolenie na prowadzenie zarobkowego transportu drogowego osób jako działalności ubocznej może być udzielone w zakresie:

- 1) przewozu pracowniczego;
- 2) przewozu nieregularnego:
 - a) zbiorowego,
 - b) grupowego,
 - c) w formie najmu samochodów osobowych.

§ 22. 1. Zezwolenie na prowadzenie publicznego transportu drogowego osób jako działalności ubocznej, obejmującego wykonywanie przewozu nieregularnego (§ 21 pkt 2), może uzyskać odpowiednio do charakteru swej działalności:

- 1) państwowe przedsiębiorstwo prowadzące działalność turystyczną lub hotelową oraz jego placówki terenowe;
- 2) spółdzielnia pracy prowadząca działalność turystyczno-wypoczynkową oraz jej placówki terenowe.

2. Zezwolenie na prowadzenie transportu drogowego jako działalności ubocznej, obejmującego wykonywanie przewozu tylko określonej grupy osób, może uzyskać odpowiednio do charakteru swej działalności:

- 1) w zakresie przewozu pracowniczego — zjednoczenie przedsiębiorstw państwowych posiadające bazę transportową (zakład transportowy), prowadzoną według zasad pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego — dla obsługi pracowników podległych zakładów pracy;
- 2) w zakresie nieregularnego zbiorowego lub grupowego przewozu pasażerów — organizacja społeczna uprawniona do prowadzenia działalności gospodarczej, której działalność podstawową stanowi turystyka, i posiadająca wydzieloną jednostkę organizacyjną do spraw turystyki oraz oddziały terenowe tej organizacji.

3. Wnioski w sprawach zezwoleń na prowadzenie transportu jako działalności ubocznej, składane przez jednostki

wymienione w ust. 1 i ust. 2 pkt 2, powinny być zaopiniowane przez właściwy organ do spraw turystyki.

§ 23. Zezwolenia na prowadzenie zarobkowego ciężarowego transportu drogowego jako działalności ubocznej udziela się w zakresie takich rodzajów przewozu i rodzajów ładunków, jakie odpowiadają charakterowi i zakresowi podstawowej działalności jednostek korzystających z tego transportu.

§ 24. 1. Zezwolenie na prowadzenie zarobkowego ciężarowego transportu drogowego jako działalności ubocznej może uzyskać:

- 1) przedsiębiorstwo państwowe lub zjednoczenie przedsiębiorstw państwowych posiadające bazę transportową (zakład transportowy) prowadzoną według zasad pełnego rozrachunku gospodarczego;
- 2) organizacja spółdzielcza zrzeszająca spółdzielcze jednostki nietransportowe;
- 3) społeczno-gospodarcza lub spółdzielcza organizacja rolnicza; zezwolenie dla tych organizacji może obejmować również ciężarowe pojazdy drogowe należące do ich członków.

2. Usługi transportowe, wykonywane na podstawie zezwolenia określonego w ust. 1, mogą być świadczone:

- 1) przez bazy (zakłady) transportowe określone w ust. 1 pkt 1 — tylko na rzecz tych jednostek, które podlegają bezpośrednio wspólnej z bazą transportową (zakładem) jednostce nadrzędnej, oraz na rzecz innych jednostek tego samego resortu, znajdujących się w tej samej co baza (zakład) miejscowości; ograniczenia tego nie stosuje się do transportu specjalizowanego;
- 2) przez organizacje określone w ust. 1 pkt 2 i 3 w zakresie ich branżowej działalności gospodarczej.

3. Do państwowych jednostek organizacyjnych resortu rolnictwa nie mają zastosowania warunki określone w ust. 1 pkt 1 oraz ograniczenia określone w ust. 2 pkt 1 w stosunku do przewozów wykonywanych dla potrzeb gospodarki rolnej i wsi oraz gospodarki leśnej.

§ 25. 1. Zasięg przewozów w zakresie prowadzonego ubocznie transportu drogowego osób ustala się dla przewozu pracowniczego, biorąc pod uwagę miejscowość, w której znajduje się zakład pracy, i miejscowości, z których przewóz pracowników ma się odbywać.

2. Zasięg nieregularnego przewozu w zakresie prowadzonego ubocznie transportu samochodowego ustala się odpowiednio do rodzaju transportu w sposób określony w § 15 ust. 1 oraz ust. 4 pkt 1—6.

3. W wyjątkowych wypadkach, gdy występujące potrzeby przewozowe to uzasadniają, zasięg przewozu określonego w ust. 2 może obejmować obszar przekraczający jedno województwo lub może być ustalony przez wyznaczenie dróg przewozu do miejscowości, do których i z których przewóz może być wykonywany.

§ 26. Posiadacz zezwolenia na prowadzenie transportu drogowego jako działalności ubocznej obowiązany jest:

- 1) uczestniczyć w porozumieniu branżowym transportu samochodowego; nie dotyczy to jednostek organizacyjnych rolnictwa;
- 2) przestrzegać regulaminu zarobkowego przewozu i taryf — odpowiednio do rodzaju transportu określonego w zezwoleniu — oraz stosować dokumenty eksploatacyjne i przewozowe, przewidziane obowiązującymi przepisami;
- 3) wykonywać przewóz pojazdami samochodowymi wymienionymi w zezwoleniu i zgłaszać organowi, który zezwolenia udzielił, wszelkie zmiany w stanie posiadania pojazdów;
- 4) zawiadamiać organ, który zezwolenia udzielił, o wszelkich zmianach organizacyjnych i innych, które mogą

wpływać na zmianę zakresu udzielonego zezwolenia lub na jego cofnięcie;

- 5) dostarczać organowi, który zezwolenia udzielił, wszelkich żądanych przez niego informacji dotyczących prowadzonego transportu oraz udostępniać w tym zakresie inspektorom gospodarki samochodowej odpowiednie dokumenty i zapisy w czasie przeprowadzanej przez nich inspekcji.

§ 27. Zakres i warunki przewozu osób i bagażu samochodami łączności używanymi jednocześnie do przewozu ładunków pocztowych określają odrębne przepisy.

Rozdział 5.

Zakres i warunki prowadzenia niezarobkowego transportu samochodowego jako działalności pomocniczej.

§ 28. Przepisy niniejszego rozdziału, z wyjątkiem §- 34 pkt 2, nie mają zastosowania do wykonywanego niezarobkowo przewozu:

- 1) osób — autobusami uspołecznionych jednostek organizacyjnych, posiadającymi do 15 miejsc siedzących łącznie z miejscem dla kierowcy;
- 2) ładunków — ciężarowymi pojazdami samochodowymi o ładowności do 1500 kg włącznie

§ 29. 1. Transport samochodowy prowadzony niezarobkowo jako działalność pomocnicza służy zaspokojeniu własnych potrzeb przewozowych jednostki.

2. Transport określony w ust. 1 nie traci charakteru transportu niezarobkowego w razie:

- 1) użyczenia przez jednostkę prowadzącą taki transport pojazdu samochodowego pracownikowi jednostki lub innej jednostce dla wykonania doraźnego przewozu niezarobkowego, z tym że może on być tylko sporadyczny, a dla jednostki użyczającej nie stanowi źródła dodatkowego dochodu;
- 2) odpłatnego świadczenia usług przewozowych, wynikającego z przepisów szczególnych (świadczenie nakazane), pod warunkiem, że wykonanie świadczenia jest wynikiem szczególnych okoliczności i nie ma charakteru ciągłego lub dotyczy usług świadczonych w trybie wykorzystania próżnych przebiegów lub wykorzystania ładowności ciężarowych pojazdów samochodowych

3. Warunki użyczenia pojazdów przez jednostki organizacyjne pracownikowi tej jednostki lub innej jednostce (ust. 2 pkt 1) oraz stawki odpłatności w tych wypadkach określi Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Finansów.

§ 30. Transport samochodowy jako działalność pomocnicza może być prowadzony w zakresie:

- 1) przewozu:
 - a) pracowniczego — własnych pracowników,
 - b) grupowego — własnych pracowników i ich rodzin,
 - c) osób — w związku z socjalną, kulturalną lub naukową działalnością jednostki organizacyjnej;
- 2) odwożenia do odbiorców przedmiotów własnego zbytu lub obrotu handlowego;
- 3) przewozu od dostawców przedmiotów własnego zaopatrzenia lub prowadzonego skupu;
- 4) przewozu własnych surowców, produktów lub wyrobów do przerobu i z przerobu dla własnego użytku;
- 5) przewozu własnych przedmiotów;
- 6) wywozu wszelkich nieużytków z własnego przedsiębiorstwa lub gospodarstwa;
- 7) przewozu wewnątrzzakładowego i technologicznego.

§ 31. 1. Szczegółowy zakres i warunki prowadzenia transportu samochodowego niezarobkowego jako działalności pomocniczej określa potwierdzenie zgłoszenia.

2. Przy udzielaniu potwierdzenia zgłoszenia stosuje się przepis § 23.

§ 32. Potwierdzenie zgłoszenia prowadzenia pomocniczo transportu niezarobkowego można uzyskać w zasadzie tylko w zakresie koniecznym dla działalności prowadzonej podstawowo.

§ 33. Zasięg przewozów wykonywanych w zakresie niezarobkowego transportu samochodowego, prowadzonego jako działalność pomocniczą, ustala się według zasad określonych w § 25.

§ 34. Posiadacz potwierdzenia zgłoszenia obowiązany jest:

- 1) wykonywać przewóz stosownie do zakresu ustalonego w potwierdzeniu zgłoszenia;
- 2) stosować przy wykonywaniu przewozu dokumenty eksploatacyjne i przewozowe, przewidziane obowiązującymi przepisami;
- 3) przestrzegać obowiązków wymienionych w § 26 pkt 3—5.

§ 35. W szczególnych, uzasadnionych wypadkach organ do spraw komunikacji prezydium powiatowej rady narodowej (rady narodowej miasta stanowiącego powiat miejski, miasta wyłączonego z województwa) może zezwolić na jednorazowe ściśle określone przekroczenie zakresu ustalonego w potwierdzeniu zgłoszenia pod względem rodzaju lub zasięgu przewozu w związku z koniecznością zaspokojenia potrzeb przewozowych, jeżeli nie mogą one być zaspokojone we właściwym terminie przez transport zarobkowy.

Rozdział 6.

Tryb udzielania i cofania zezwoleń na prowadzenie transportu drogowego oraz potwierdzeń zgłoszenia tego transportu.

§ 36. 1. Zezwolenia na prowadzenie transportu drogowego jako działalności podstawowej udziela i cofa:

- 1) właściwy do spraw komunikacji organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) — jeżeli przedmiotem zezwolenia jest:
 - a) prowadzenie komunikacji autobusowej,
 - b) prowadzenie publicznego transportu w zakresie nieregularnego przewozu osób autobusami,
 - c) prowadzenie publicznego lub branżowego ciężarowego transportu samochodowego;
- 2) właściwy do spraw komunikacji organ prezydium rady narodowej miasta wyłączonego z województwa — jeżeli przedmiotem zezwolenia jest prowadzenie publicznego nieregularnego transportu osób lub bagażu taksówkami na obszarze tego miasta;
- 3) właściwy do spraw komunikacji organ prezydium powiatowej rady narodowej (rady narodowej miasta stanowiącego powiat miejski) — jeżeli przedmiotem zezwolenia jest prowadzenie publicznego nieregularnego transportu osób lub bagażu taksówkami lub dorożkami na obszarze powiatu (miasta stanowiącego powiat miejski);
- 4) właściwy do spraw komunikacji organ prezydium powiatowej rady narodowej (rady narodowej miasta stanowiącego powiat miejski) lub prezydium rady narodowej miasta wyłączonego z województwa — jeżeli przedmiotem zezwolenia jest prowadzenie publicznego ciężarowego konnego transportu drogowego przez osoby fizyczne.

2. Zezwolenia na prowadzenie komunikacji autobusowej na obszarze miasta lub na wykonywanie nieregularnego publicznego przewozu osób lub bagażu taksówkami i dorożkami samochodowymi organy do spraw komunikacji prezydium rad narodowych udzielają w porozumieniu z organami do spraw gospodarki komunalnej tych prezydiumów.

3. Prezydium rady narodowej miasta wyłączonego z województwa może przekazać uprawnienia do udzielania zezwoleń wymienionych w ust. 1 pkt 4 organowi do spraw komunikacji prezydium dzielnicowej rady narodowej.

4. Jeżeli zezwolenie na prowadzenie zarobkowego transportu drogowego ma być udzielone na obszar powiatu i miasta stanowiącego powiat miejski, właściwe do spraw udzielania zezwoleń organy prezydium powiatowej rady narodowej i miasta stanowiącego powiat miejski działają w porozumieniu, zezwolenie zaś wydaje organ właściwy ze względu na siedzibę (zamieszkanie) jednostki (osoby) ubiegającej się o zezwolenie.

5. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio, jeżeli zezwolenie na prowadzenie zarobkowego transportu drogowego ma być wydane na obszar miasta wyłączonego z województwa i województwa, z którego zostało wyłączone, lub części tego województwa.

§ 37. Zezwolenia na prowadzenie zarobkowego transportu drogowego jako działalności ubocznej udziela i cofa:

- 1) Minister Komunikacji — w zakresie nieregularnego przewozu osób określonego w § 22 ust. 1 i ust. 2 pkt 2;
- 2) właściwy do spraw komunikacji organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) — w zakresie innych rodzajów przewozu niż wymienione w pkt 1.

§ 38. Potwierdzenia zgłoszenia niezarobkowego transportu samochodowego udziela organ do spraw komunikacji prezydium rady narodowej właściwy do rejestracji pojazdu, którym ma być prowadzony ten transport.

§ 39. Jeżeli zezwolenie ma być udzielone na prowadzenie transportu w zasięgu przekraczającym granicę województwa (miasta wyłączonego z województwa), organ do spraw komunikacji prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) może udzielić zezwolenia w porozumieniu z organami do spraw komunikacji prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) właściwych miejscowo dla obszarów, przekraczających granice właściwości organu udzielającego zezwolenia.

§ 40. Zezwolenie i potwierdzenie zgłoszenia powinny zawierać:

- 1) określenie organu, który udzielił zezwolenia (potwierdzenia zgłoszenia);
- 2) podstawę prawną;
- 3) nazwę (nazwisko i imię) uprawnionego do prowadzenia transportu oraz jego siedzibę (adres) lub miejsce prowadzenia działalności związanej z transportem, a w zezwoleniach na transport zarobkowy — także nazwę oddziałów (placówek) terenowych jednostki oraz ich adresy;
- 4) określenie:
 - a) rodzaju i przedmiotu prowadzonego transportu,
 - b) rodzaju i zasięgu wykonywania przewozu,
 - c) rodzaju, ładowności (liczby miejsc pasażerskich) i liczby pojazdów samochodowych dopuszczonych do przewozu;
- 5) wyszczególnienie w razie potrzeby innych warunków zezwolenia lub potwierdzenia zgłoszenia;
- 6) pouczenie o przepisach karnych ustawy (art. 30 i 37).

§ 41. 1. Zezwolenia lub potwierdzenia zgłoszenia udzielone są na czas ograniczony lub nieograniczony, z tym że w razie zmiany okoliczności uzasadniających udzielenie zezwolenia lub potwierdzenia zgłoszenia mogą one być cofnięte w każdym czasie przez właściwy do spraw komunikacji organ prezydium rady narodowej, który zezwolenia lub potwierdzenia zgłoszenia udzielił — z zastrzeżeniem przepisów ust. 2 i 3.

2. Zezwolenie lub potwierdzenie zgłoszenia udzielone państwowemu przedsiębiorstwu, urzędowi, instytucji, jednostce spółdzielczej lub organizacji społecznej może być cofnięte z terminem zaprzestania działalności nie krótszym niż na koniec danego roku kalendarzowego, a jeżeli doręczenie decyzji o cofnięciu następuje w drugim półroczu — z terminem nie krótszym niż koniec następnego roku kalendarzowego.

3. Zezwolenie lub potwierdzenie zgłoszenia udzielone osobie fizycznej lub osobie prawnej nie będącej jednostką gospodarki uspołecznionej może być cofnięte z terminem zaprzestania działalności nie krótszym niż sześć miesięcy; jednakże w razie wygaśnięcia uprawnienia do prowadzenia działalności podstawowej, uzasadniającej pomocnicze prowadzenie niezarobkowego transportu drogowego, cofnięcie potwierdzenia zgłoszenia powinno nastąpić równocześnie z terminem wygaśnięcia wymienionego uprawnienia. Potwierdzenie zgłoszenia może być cofnięte także równocześnie z wycofaniem z ruchu pojazdu samochodowego, którym transport jest prowadzony.

§ 42. 1. Niezależnie od przepisów § 41 zezwolenie i potwierdzenie zgłoszenia może być cofnięte na stałe lub na czas oznaczony w wypadkach określonych w art. 37 pkt 1 ustawy, przy czym cofnięcie zezwolenia lub potwierdzenia zgłoszenia jednostce uspołecznionej następuje po zasięgnięciu opinii właściwego organu porozumienia branżowego transportu samochodowego.

2. Zezwolenie lub potwierdzenie zgłoszenia udzielone osobie fizycznej może być cofnięte ponadto w razie:

- 1) skazania jej prawomocnym wyrokiem sądowym za przestępstwo popełnione z chęci zysku;
- 2) ukarania jej co najmniej trzykrotnie prawomocnym orzeczeniem za wykroczenia popełnione w związku z prowadzoną działalnością transportową.

3. Cofnięcie zezwolenia w wypadku określonym w ust 1 powinno być poprzedzone co najmniej trzykrotnym pisemnym ostrzeżeniem.

4. Cofnięcie potwierdzenia zgłoszenia w wypadku określonym w ust. 1 powinno być poprzedzone co najmniej:

- 1) jednym pisemnym ostrzeżeniem — w stosunku do osób fizycznych i osób prawnych nie będących jednostkami gospodarki uspołecznionej;
- 2) dwukrotnym pisemnym ostrzeżeniem — w stosunku do innych niż wymienieni w pkt 1 posiadaczy potwierdzenia zgłoszenia.

§ 43. 1. Jednostki (osoby) ubiegające się o zezwolenie na transport zarobkowy lub potwierdzenie zgłoszenia transportu niezarobkowego składają wnioski (podania) do właściwego organu administracji państwowej.

2. Wnioski (podania) powinny zawierać dane wymienione w § 40 pkt 3 i 4; do wniosku (podania) powinno być dołączone uzasadnienie potrzeby uzyskania zezwolenia lub potwierdzenia zgłoszenia wraz z popierającymi je dokumentami.

§ 44. 1. Wnioski (podania) w sprawach zezwoleń na prowadzenie transportu drogowego, wydawanych przez Ministra Komunikacji, składa się za pośrednictwem właściwe-

go do spraw komunikacji organu prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa), a wnioski (podania) w sprawach zezwoleń na prowadzenie transportu drogowego, wydawanych przez właściwe do spraw komunikacji organy prezydiów wojewódzkich rad narodowych — za pośrednictwem właściwych do spraw komunikacji organów prezydiów powiatowych rad narodowych (rad narodowych miast stanowiących powiaty miejskie).

2. Organy, za których pośrednictwem składa się wnioski (podania) wymienione w ust. 1, przesyłają je organom właściwym do udzielania zezwoleń, dołączając swoją opinię.

§ 45. Wzory druków i formularzy stosowanych w sprawach zezwoleń i potwierdzeń zgłoszenia transportu drogowego oraz wzory dokumentów eksploatacyjnych i przewozowych i zakres ich stosowania ustala Minister Komunikacji.

Rozdział 7.

Wykorzystanie ładowności ciężarowych pojazdów samochodowych i ich próżnych przebiegów.

§ 46. 1. Jeżeli w wyniku zamierzonej jazdy ciężarowy pojazd samochodowy ma mieć przebieg próżny lub wykonać przewóz ładunku, przy którym ładowność pojazdu jest tylko częściowo wykorzystana, a jazda ma się rozpocząć w miejscowości, w której znajduje się państwowa jednostka organizacyjna prowadząca spedycję publiczną, zwana w dalszym ciągu „placówką spedycyjną”, zlecający jazdę i kierowca obowiązani są:

- 1) zgłosić zamiar jazdy wyżej wymienionej placówce spedycyjnej;
- 2) przyjąć do przewozu przesyłkę zleconą przez placówkę spedycyjną (pkt 1) i dostarczyć ją placówce spedycyjnej wskazanej w dokumencie przewozowym, a jeżeli przesyłka stanowi jedyny ładunek pojazdu — bezpośrednio do jej odbiorcy określonego w dokumencie przewozowym przez placówkę wysyłającą lub odbierającą przesyłkę.

2. Za jedną jazdę uważa się każdą jazdę ciężarowego pojazdu samochodowego rozpoczynającą się w miejscowości, w której znajduje się placówka spedycyjna, jeżeli celem jazdy jest inna miejscowość.

3. Placówka spedycyjna może zlecić przewóz przesyłki nawet w wypadku, gdy droga zamierzonej jazdy przedłuży się z tego powodu, jednak nie więcej niż o 10%, a w każdym razie nie więcej niż o 20 km.

§ 47. Zakres stosowania przepisów § 46 do pojazdów samochodowych państwowych przedsiębiorstw transportowych określi Minister Komunikacji w porozumieniu z ministrami nadzorującymi te przedsiębiorstwa.

§ 48. 1. Przepisu § 46 nie stosuje się do:

- 1) pojazdów, których nadwozia przystosowane są na stałe do:
 - a) przewozu osób,
 - b) przewozu ładunków określonego rodzaju,
 - c) wyładunku mechanicznego;
- 2) pojazdów o ładowności do 1.500 kg włącznie;
- 3) przyczep (naczep) ciężarowych przeznaczonych do przewozu ładunków przekraczających dopuszczalne wymiary lub ciężar;
- 4) zespołów złożonych z ciągnika rolniczego i przyczepy (naczepy).

2. Przepisu § 46 nie stosuje się również przy przewozie:

- 1) nie opakowanych lub nieuszczelnie opakowanych artykułów żywnościowych przeznaczonych do spożycia;
- 2) żywych zwierząt i drobiu;
- 3) ryb i przetworów rybnych oraz konserw rybnych;
- 4) materiałów niebezpiecznych (wybuchowych, zrączych, cuchnących, łatwopalnych, radioaktywnych);
- 5) zwłok;
- 6) odpadków zwierzęcych i padliny.

3. Zlecając zgodnie z przepisami § 46 przewóz przesyłki, wymagający ze względu na jej właściwość zachowania szczególnej ostrożności, placówka spedycyjna obowiązana jest wyznaczyć własnego dozorcę przesyłki (konwojenta).

§ 49. 1. Wyjazd pojazdu z miejscowości stanowiącej stałe lub czasowe miejsce postoju, w warunkach określonych w § 46 ust. 1, zgłasza się placówce spedycyjnej w przeddzień zamierzonego wyjazdu, nie później jednak niż na 6 godzin przed zamierzonym czasem wyjazdu; zgłoszenia dokonane na dzień bieżący później niż na 6 godzin przed zamierzonym czasem wyjazdu placówka spedycyjna może nie uznać i odmówić jego potwierdzenia, chyba że osoba zobowiązana do dokonania zgłoszenia wykaze, że nagły wyjazd został spowodowany ważnymi względami gospodarczymi.

2. Wyjazd pojazdu z innej miejscowości niż określona w ust. 1 zgłasza kierowca placówce spedycyjnej bezpośrednio po przyjeździe do niej, a najpóźniej na 2 godziny przed zamierzonym odjazdem pojazdu.

3. Zgłoszenie (ust. 1) powinno określać:

- 1) posiadacza pojazdu;
- 2) numer rejestracyjny pojazdu i jego dopuszczalną ładowność;
- 3) drogę jazdy;
- 4) czas (datę i godzinę) zamierzonego wyjazdu;
- 5) rodzaj i ciężar ładunku;
- 6) nazwisko kierowcy pojazdu i ewentualnego konwojenta.

4. Kierowca pojazdu, którego wyjazd został zgłoszony placówce spedycyjnej zgodnie z przepisem ust. 1, obowiązany jest:

- 1) stawić się z pojazdem przed placówką spedycyjną;
- 2) okazać przedstawicielowi placówki spedycyjnej:
 - a) swój dowód osobisty i legitymację służbową,
 - b) dowód rejestracyjny pojazdu oraz jego kartę drogową.

§ 50. 1. Placówka spedycyjna, której zgłoszono wyjazd pojazdu zgodnie z przepisami § 49:

- 1) zleca kierowcy pojazdu przesyłkę do przewozu z jednoczesnym odwołaniem zlecenia w karcie drogowej, przy czym w razie zlecenia przesyłki może wyznaczyć własnego konwojenta, albo
- 2) potwierdza zgłoszenie wyjazdu pojazdu w jego karcie drogowej bez zlecenia przesyłki do przewozu, jeżeli odpowiednią przesyłką nie dysponuje.

2. Placówka spedycyjna zlecająca przesyłkę do przewozu pojazdem, którego jazda została zgłoszona, obowiązana jest:

- 1) wystawić dokument przewozowy ze wskazaniem w nim dodatkowo nazwy i dokładnego adresu placówki spedycyjnej, której ma być doręczona przesyłka, jeżeli nie zleca doręczenia jej bezpośrednio odbiorcy;
- 2) załadować przesyłkę w sposób zabezpieczający ją przed uszkodzeniem oraz częściowym lub całkowitym zagnięciem, a także, w razie potrzeby, przed wyrządzeniem szkody innym przesyłkom przewożonym tym pojazdem;

3) nie przetrzymywać pojazdu ponad czas konieczny do załadunku przesyłki i wystawienia dla niej dokumentu przewozowego.

3. Dokument przewozowy (ust. 2 pkt 1) placówka spedycyjna wystawia w 4 egzemplarzach; trzy egzemplarze dokumentu otrzymuje kierowca pojazdu, z których dwa (oryginał i kopię) oddaje wraz z przesyłką placówce spedycyjnej miejsca przeznaczenia lub odbiorcy przesyłki odpowiednio do brzmienia zlecenia (§ 46 ust. 1 pkt 2), trzeci egzemplarz dokumentu przewozowego, poświadczony przez placówkę spedycyjną lub odbiorcę przesyłki, kierowca wręcza posiadaczowi pojazdu po powrocie do stałego miejsca postoju. Czwarty egzemplarz dokumentu przewozowego pozostaje w placówce zlecającej.

4. Placówka spedycyjna obowiązana jest prowadzić rejestr zgłaszanych wyjazdów zawierający dane określone w § 49 ust. 3.

§ 51. Kierowca pojazdu, którego jazda została zgłoszona, nie może odmówić przyjęcia do przewozu przesyłki zleczonej przez placówkę spedycyjną, chyba że naruszono warunki określone w § 46 ust. 3.

§ 52. 1. Placówka spedycyjna przejmująca przesyłkę przywiezioną pojazdem, którego jazda została zgłoszona, odpowiedzialna jest za jej wyladunek, chyba że zleci kierowcy pojazdu bezpośrednie doręczenie przesyłki jej odbiorcy.

2. Zlecenia wymienionego w ust. 1 placówka spedycyjna może dokonać tylko za zgodą kierowcy pojazdu oraz wtedy, gdy siedziba odbiorcy przesyłki znajduje się w tej samej miejscowości, co siedziba tej placówki.

§ 53. Do przewozu przesyłki wykonywanego na zlecenie placówki spedycyjnej stosuje się przepisy regulaminu zarobkowego przewozu i spedycji w ciężarowym transporcie samochodowym, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 24 maja 1960 r. (Dz. U. Nr 31, poz. 174), oraz taryfę towarową transportu samochodowego i spedycji.

§ 54. 1. Za przewóz przesyłki, zleczonej do przewozu przez placówkę spedycyjną, posiadacz pojazdu otrzymuje od placówki spedycyjnej, która przewóz zleciła, 80% sumy należnej za przewóz, po przedstawieniu odpisu dokumentu przewozowego potwierdzonego przez odbiorcę przesyłki bez zastrzeżeń.

2. Posiadacz pojazdu, którym dokonano przewozu przesyłki zleczonej przez placówkę spedycyjną, wypłaca premię:

- 1) kierowcy pojazdu — w wysokości 15% należności otrzymanej od placówki spedycyjnej;
- 2) osobie bezpośrednio zlecającej jazdę — w wysokości 10% należności określonej w pkt 1.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do kierowców i zlecających jazdę (dyspozytorów) zatrudnionych w państwowych przedsiębiorstwach transportu publicznego.

§ 55. 1. Miejscowości, w których znajdują się placówki spedycyjne, powinny być oznaczone tablicami umieszczonymi u wylotu każdej drogi publicznej wybiegającej z tej miejscowości, obok tablic oznaczających jej granicę administracyjną.

2. Tablice (ust. 1), według wzoru określonego przez Ministra Komunikacji, obowiązana jest ustawić jednostka organizacyjna prowadząca państwową spedycję publiczną.

§ 56. 1. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) może rozciągnąć obowiązki przyjmowania do przewozu na zlecenie placówki spedycyjnej na pojazdy przejeżdżające bez ładunku po określonej drodze ładunku ziemniaków w czasie trwania akcji przewozów jesiennych, w celu dostarcze-

nia go bezpośrednio z miejsca skupu, znajdującego się przy tej drodze, do miejsca przeznaczenia.

2. Do wypadków określonych w ust. 1 stosuje się przepis § 46 ust. 3.

Rozdział 8.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 57. Kontrolę przestrzegania przepisów rozporządzenia dotyczących:

- 1) obowiązku posiadania zezwolenia (potwierdzenia zgłoszenia) na prowadzenie transportu drogowego;
- 2) przestrzegania zakresu transportu określonego w zezwoleniu (potwierdzeniu zgłoszenia);
- 3) stosowania obowiązujących dokumentów eksploatacyjnych i przewozowych;
- 4) zgłaszania placówce spedycyjnej próżnego przebiegu ciężarowego pojazdu samochodowego lub przewozu, przy którym ładowność pojazdu jest tylko częściowo wykorzystana

— wykonują inspektorzy gospodarki samochodowej Ministerstwa Komunikacji i wydziałów komunikacji prezydentów rad narodowych, niezależnie od kontroli wykonywanej w tym zakresie przez inne organy na podstawie odrębnych przepisów.

§ 58. 1. Jednostki (osoby) prowadzące w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zarobkowy (niezarobkowy) transport drogowy wymagający zezwolenia (potwierdzenia zgłoszenia) obowiązane są w terminie trzech miesięcy od tej daty wystąpić o udzielenie zezwolenia (potwierdzenia zgłoszenia) w trybie określonym w rozporządzeniu lub w tym terminie zaniechać prowadzenia transportu.

2. Państwowe przedsiębiorstwa, urzędy i instytucje, jednostki spółdzielcze oraz organizacje społeczne i społeczno-gospodarcze, które na wniosek złożony stosownie do przepisu ust. 1 otrzymają decyzję odmawiającą zezwolenia, obowiązane są zaniechać prowadzenia transportu, z tym że:

- 1) jeżeli decyzja odmawiająca udzielenia zezwolenia (potwierdzenia zgłoszenia) zostanie doręczona w pierwszej

połowie roku kalendarzowego — zaniechanie prowadzenia transportu powinno nastąpić z końcem tego roku;

- 2) jeżeli decyzja (pkt 1) zostanie doręczona w drugiej połowie roku kalendarzowego — prowadzenia transportu należy zaniechać z końcem roku kalendarzowego następującego po roku, w którym doręczono decyzję.

3. Osoby fizyczne oraz osoby prawne nie będące jednostkami gospodarki uspołecznionej, które na wniosek złożony stosownie do przepisu ust. 1 otrzymają decyzję odmawiającą udzielenia zezwolenia, obowiązane są zaniechać prowadzenia transportu z końcem miesiąca kalendarzowego, w którym upływa trzymiesięczny okres liczony od dnia, kiedy decyzja stała się ostateczna.

4. Decyzje w sprawie potwierdzenia lub odmowy potwierdzenia zgłoszenia powinny być wydane w terminie 1 roku od dnia wejścia w życie rozporządzenia. W decyzji odmawiającej potwierdzenia zgłoszenia powinien być wyznaczony termin zaniechania prowadzenia transportu.

§ 59. Stosownie do przepisu art. 40 ustawy tracą moc:

- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 4 czerwca 1952 r. w sprawie używania ciężarowych pojazdów samochodowych w transporcie między osiedłami i wykorzystania ich próżnych przebiegów (Dz. U. z 1952 r. Nr 29, poz. 197 i z 1955 r. Nr 34, poz. 210);
- 2) rozporządzenie Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 27 listopada 1951 r. w sprawie udzielania zezwoleń na publiczny transport drogowy (Dz. U. z 1951 r. Nr 64, poz. 442, z 1958 r. Nr 25, poz. 109, z 1960 r. Nr 14, poz. 83 i z 1961 r. Nr 34, poz. 175);
- 3) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 sierpnia 1955 r. w sprawie używania niektórych pojazdów mechanicznych (Dz. U. z 1955 r. Nr 36, poz. 225 oraz z 1957 r. Nr 21, poz. 104 i Nr 49, poz. 239).

§ 60. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1965 r.

Minister Komunikacji: *P. Lewiński*
Minister Gospodarki Komunalnej: *S. Sroka*